

VI KEELAND

De uitnodiging

Vertaald door Yvonne de Swart

AMSTERDAM · ANTWERPEN

1

Stella

‘Ik kan het niet...’ Halverwege de marmeren trap bleef ik staan.

Fisher, die voor me liep, bleef ook staan. Hij kwam naar me toe. ‘Natuurlijk kan je het. Weet je nog dat we in groep acht zaten en je een spreekbeurt over je favoriete president moest houden? Je was één bonk zenuwen. Je dacht dat je alles wat je over hem had geleerd in één klap zou vergeten als je daar stond en alle ogen op je gericht waren.’

‘Ja, en?’

‘Nou, dit is hetzelfde. Het is je toen toch ook gelukt?’

Fisher wist niet wat hij zei. ‘Alles ging mis die dag. Ik stond voor het bord en het zweet brak me uit. Ik kon me geen woord meer herinneren van wat ik had voorbereid. Iedereen in de klas staarde me aan, en jij viel me voortdurend in de rede.’

Fisher knikte. ‘Klopt. Je grootste angst werd bewaarheid, maar je overleefde het. Die dag werd eigenlijk de mooiste dag van je leven.’

Verbaasd schudde ik mijn hoofd. ‘Hoezo?’

‘We zaten voor het eerst bij elkaar in de klas. Ik dacht dat je net zo irritant was als al die andere meiden. Maar na schooltijd gaf je me van katoen omdat ik je had gepest tijdens je spreekbeurt. Op dat moment wist ik dat je anders was. Nog diezelfde dag besloot ik dat ik vrienden met je wilde worden.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘De rest van het schooljaar heb ik geen woord meer tegen je gezegd.’

Fisher haalde zijn schouders op. ‘Klopt, maar het jaar daarop gaf je je gewonnen. Voel je je nu iets rustiger dan twee minuten geleden?’

Ik zuchtte. ‘Ja, volgens mij wel.’

Hij stak zijn in smoking gestoken arm naar me uit. ‘Zullen we naar binnen gaan?’

Ik slikte. Ik vond ons plan doodeng, maar kon niet wachten om te zien hoe de bibliotheek opgetuigd zou zijn voor een bruiloftsfeest. Ontelbare uren had ik op deze trap gezeten om naar de langslappende mensen te kijken.

Fisher bleef met zijn uitgestoken arm geduldig wachten terwijl ik nog even in dubio stond. Opnieuw diep zuchtend gaf ik hem uiteindelijk een arm. ‘Als we in de bak belanden, moet jij de borgsom voor ons betalen. Ik heb geen rooie cent.’

Hij wierp me zijn filmsterrenglimlach toe. ‘Deal.’

Terwijl we de trap naar de deuren van de New York Public Library verder op liepen, nam ik in gedachten de punten door die we in de Uber op weg hierheen besproken hadden. Onze namen voor deze avond waren Evelyn Whitley en Maximilian Reynard. Max werkte als makelaar – zijn familie bezat Reynard Properties. Ik had mijn MBA aan Wharton gehaald en was onlangs weer terug in New York. We woonden allebei in de Upper East Side – alles was gelogen, behalve het laatste.

Twee in een zwart pak gestoken obers met witte handschoenen stonden bij de hoge toegangsdeuren. De ene had een dienblad met champagneflûtes in zijn handen, de andere een clipboard. Op de een of andere manier liepen mijn benen gewoon door, maar het was alsof mijn hart uit mijn borst probeerde te ontsnappen en rechtsomkeer wilde maken.

‘Goedenavond.’ De ober met het clipboard knikte ons toe. ‘Mag ik uw naam, alstublieft?’

Fisher vertrok geen spier toen hij antwoord gaf; een avond vol leugens was begonnen.

De man – ik zag dat hij een oortje inhad – scande zijn lijst en

knikte. Hij gebaarde dat we naar binnen konden en zijn collega gaf ons ieder een glas champagne. ‘Welkom. De ceremonie zal plaatsvinden in de ronde hal. Links zijn de zitplaatsen voor de gasten van de bruid.’

‘Dank u,’ zei Fisher. Zodra we buiten gehoorsafstand waren fluisterde hij in mijn oor: ‘Zie je wel dat het makkelijk gaat?’ Hij nam een slokje van zijn champagne. ‘Ooo, verrukkelijk!’

Ik begreep niet dat hij zo kalm kon blijven. Maar oké, ik begreep ook niet dat het hem was gelukt me hiertoe over te halen. Toen ik twee maanden geleden thuiskwam uit mijn werk had ik Fisher, die ook mijn buurman is, in mijn keuken aangetroffen. Hij was in mijn koelkast op zoek naar restjes, wat niet ongebruikelijk was. Terwijl hij een portie Milanese kip van twee dagen oud oppeuzelde, nam ik met een glas wijn aan de keukentafel mijn post door. Terwijl we zaten te praten trok ik de achterkant van een grote envelop open zonder naar het adres op de voorkant te kijken. Er zat een ongelooflijk mooie uitnodiging voor een bruiloft in – zwart en wit met bladgouden letters. Het leek wel een verguld kunstwerk. De trouwerij vond vlak bij mijn vorige werk in de New York Public Library plaats, waar ik vaak op de iconische trappen had gezeten om mijn lunch op te eten. Ik was er minstens een jaar niet geweest, dus het leek me geweldig om daar een bruiloft mee te maken.

Maar ik had geen flauw idee van wie die bruiloft was – een ver, vergeten familielid misschien? De namen kwamen me onbekend voor. Toen ik de envelop omdraaide snapte ik waarom. Ik had post van mijn ex-huisgenootje geopend. Oeps! De uitnodiging voor een sprookjeshuwelijk op een van mijn favoriete plekken in de wereld was helaas niet voor mij bedoeld.

Maar na een paar glazen wijn had Fisher me ervan overtuigd dat ik moest gaan, niet Evelyn. Mijn klaploperige ex-huisgenoot had me immers behoorlijk te grazen genomen, zei hij. Ze was er laatst midden in de nacht stiekem vandoor gegaan, had mijn lievelingsschoenen meegenomen en was me nog

twee maanden huur schuldig. Als er iemand naar een chique bruiloft met een peperduur diner mocht gaan was ik het, niet zij. Niemand in mijn vriendenkring zou ooit op zo'n locatie gaan trouwen, dus dit was mijn kans. Tegen de tijd dat we de tweede fles merlot soldaat gemaakt hadden, besloot Fisher dat wij naar de bruiloft zouden gaan en een leuke avond zouden hebben, met dank aan mijn achterbakse ex-huisgenoot. Fisher had de antwoordkaart zelfs al ingevuld, had erop geschreven dat er twee gasten zouden komen en had hem in zijn achterzak gestoken om hem de volgende dag op de post te doen.

Eerlijk gezegd was ik al onze dronken plannen vergeten totdat Fisher twee weken geleden met een smoking thuiskwam die hij voor het komende huwelijksfeest van een vriend had geleend. Ik krabbelde terug en zei dat ik niet onuitgenodigd naar een of andere chique bruiloft zou gaan van mensen die ik helemaal niet kende, waarna hij deed wat hij altijd deed: hij liet me geloven dat zijn slechte plannetje nog helemaal zo slecht niet was.

Tot op dat moment. Nu stond ik midden in de ruime hal waar elk moment een bruiloft van zo'n twee ton zou plaatsvinden en deed ik het letterlijk bijna in mijn broek.

'Neem een slok champagne,' zei Fisher. 'Dat helpt om je een beetje te ontspannen en weer wat kleur op je wangen te krijgen. Je ziet eruit alsof je voor de klas staat en probeert te vertellen waarom je John Quincy Adams zo goed vindt.'

Ik keek Fisher nijdig aan, maar hij glimlachte naar me en liet zich niet uit het veld slaan. Ik was er zeker van dat niets me kon helpen te ontspannen. Toch sloeg ik mijn glas achterover.

Fisher stak zijn hand achteloos in zijn broekzak en keek met opgeheven hoofd om zich heen, alsof hij voor niets en niemand bang was. 'Ik heb mijn oude vriendin Stella, het feestbeest, al een hele tijd niet gezien,' zei hij. 'Misschien komt ze vanavond.'

Ik gaf hem mijn lege champagneflûte. 'Hou je kop, en haal nog een glas voor me voor ik op de vlucht sla.'

Hij grinnikte. ‘Geen probleem, Evelyn. Blijf zitten waar je zit en verkloot het niet voordat we de mooie bruid gezien hebben.’

‘Mooie? Je weet niet eens hoe ze eruitziet.’

‘Alle bruiden zien er mooi uit. Daarom dragen ze een sluier – dan kun je niet zien of ze lelijk zijn, hun dag is één groot sprookje.’

‘Wat romantisch.’

Fisher knipoogde. ‘Niet iedereen is zo knap als ik.’

Na drie glazen champagne was ik rustig genoeg om de huwelijksceremonie uit te zitten. En de bruid had geen sluier nodig. Olivia Rothschild – of Olivia Royce, zoals ze vanaf nu heette – was beeldschoon. Toen de bruidegom de huwelijks-geloften uitsprak moest ik een traantje wegpinken. Het was jammer dat ik niet met het gelukkige echtpaar bevriend was, want een van de bruidsjonkers was waanzinnig aantrekkelijk. Ik dagdroomde dat Livi – zo noemde ik de bruid in gedachte – me aan de vriend van haar kersverse echtgenoot voorstelde. Maar helaas, ik bedroog die avond de boel, en bovendien was ik Assepoester niet.

Het cocktailuurtje vond plaats in een prachtige ruimte waar ik nog nooit was geweest. Terwijl ik bij de bar op mijn drankje wachtte, bestudeerde ik de plafondschilderingen. Fisher had gezegd dat hij naar het toilet moest, maar ik had het idee dat hij een praatje was gaan maken met de knappe ober die al vanaf het moment dat we binnen waren gekomen met hem flirtte.

‘Alstublieft, jongedame.’ De barman schoof een drankje naar me toe.

‘Dank u.’ Ik wierp een snelle blik om me heen om te zien of iemand naar me keek voor ik mijn neus in het glas stak en de geur diep opsnoof. Dit was niet wat ik besteld had.

‘Eh, sorry, maar kan het zo zijn dat u dit niet met Hendrick’s maar met Beefeater-gin hebt gemaakt?’

De barman fronste zijn wenkbrauwen. ‘Volgens mij niet.’

Ik snoof de geur nogmaals op en wist zeker dat hij niet gemaakt had waar ik om gevraagd had.

Ik schrok van een mannenstem links van me. ‘Je denkt dat hij de verkeerde gin heeft gebruikt terwijl je nog geen slok hebt genomen?’

Ik glimlachte beleefd. ‘Beefeater wordt met jeneverbes, si-naasappelschillen, amandelen en kruiden gemaakt, en die ingrediënten zorgen voor een zoethoutachtige smaak. Hendrick’s wordt van jeneverbes, rozenblaadjes en komkommer gemaakt en smaakt daardoor anders.’

‘Drink je het puur of on the rocks?’

‘Geen van beide. Het is een gin-martini, met vermout dus.’

‘Maar jij denkt dus dat je kunt ruiken dat hij de verkeerde gin heeft gebruikt terwijl je je drankje nog niet eens geproefd hebt?’ De toon waarop hij het vroeg maakte duidelijk dat hij dacht dat ik dat niet kon.

‘Ik heb een heel goede reuk.’

De man keek over mijn schouder. ‘Hé, Hudson, ik wil voor honderd dollar wedden dat ze het verschil niet kan proeven als we twee gins naast elkaar zetten.’

Een tweede mannenstem kwam van rechts van me, van achter mijn schouder. Zijn stem was laag, maar fluweelachtig en zacht, zoals de gin moest zijn die de barman voor mijn drankje had moeten gebruiken.

‘Ik maak er tweehonderd van.’

Toen ik me omdraaide om de man te zien die een wedden-schap wilde aangaan om mijn reukvermogen te testen, vielen mijn ogen bijna uit hun kassen.

O. Wauw. De aantrekkelijke bruidsjonker, van wie ik mijn ogen niet had kunnen afhouden tijdens de huwelijksplechtigheid. Van veraf was hij knap, maar van dichtbij adembene-mend. Ik voelde gefladder in mijn buik – donker haar, een zongebruinde huid, een scherpe kaaklijn en goddelijke, volle lippen. De manier waarop zijn haar was gestyled – glad ach-

terovergekamd en met een scheiding in het midden – deed me aan een filmster van vroeger denken. Wat ik tijdens de ceremonie vanaf de achterste rij niet had kunnen zien was de intensiteit van zijn oceaanblauwe ogen. Ze schoten nu heen en weer over mijn gezicht alsof ik een boek was.

Ik schraapte mijn keel. ‘Wed je voor tweehonderd dollar dat ik gin kan identificeren?’

De knappe man deed een stap naar voren en mijn reukzin kwam in actie. Nou, hij rook beter dan welke gin dan ook. Ik wist niet zeker of het zijn parfum was of iets van een douche-gel, maar wat het ook was, het kostte me de grootste moeite me niet naar hem toe te buigen en zijn geur op te snuiven. Die ongehoord sexy man rook net zo heerlijk als hij eruitzag. De combinatie was als kryptoniet.

Er klonk geamuseerdheid door in zijn stem. ‘Vind je het een slecht wedje?’

Ik schudde mijn hoofd en wendde me weer tot zijn vriend. ‘Ik doe met jullie mee. Ik kan wel tweehonderd dollar gebruiken.’

Toen ik weer naar de knappe man rechts van me keek, krulde zijn mondhoek een beetje. ‘Leuk.’ Hij hief zijn kin op naar zijn vriend. ‘Vraag de barman een shotje Beefeater en een shotje Hendrick’s in te schenken, ze voor haar neer te zetten en niet te zeggen wat waar in zit.’

Een minuut later bracht ik het eerste glaasje naar mijn neus en snoof de geur op. Ik hoefde de andere gin niet meer te ruiken, maar ik deed het toch, gewoon voor de zekerheid. Verdomme... ik had hoger moeten inzetten. Dit was veel te makkelijk, zoiets als een snoepje van een kleuter afpakken. Ik schoof het glaasje in de richting van de barman en zei: ‘Dit is de Hendrick’s.’

Hij leek onder de indruk te zijn. ‘Ze heeft het goed.’

‘Verdomme,’ vloekte de man die het spelletje begonnen was. Hij stak zijn hand in zijn broekzak, haalde een indrukwek-

kende portefeuille tevoorschijn en trok er vier briefjes van honderd uit. Hoofdschuddend gooide hij ze in onze richting op de bar. ‘Maandag win ik het terug.’

De Knapperd glimlachte naar me terwijl hij het geld pakte. Toen ik mijn deel pakte, boog hij zijn hoofd om iets in mijn oor te fluisteren.

‘Goed gedaan.’

Mijn god. Zijn warme adem bezorgde me een rilling over mijn ruggengraat. Het was te lang geleden dat ik contact met een man had gehad. Mijn knieën knikten. Maar ik dwong mezelf het te negeren. ‘Dank je.’

Hij reikte langs me heen naar de bar en pakte een van de shotjes. Hij bracht het glaasje naar zijn neus, snoof de geur op, zette het terug en deed hetzelfde met het andere glaasje.

‘Ik ruik geen verschil.’

‘Dat betekent dat je een normaal reukzintuig hebt.’

‘O, is dat het. En het jouwe is... bijzonder?’

Ik glimlachte. ‘Eigenlijk wel, ja.’

Met een geamuseerde uitdrukking op zijn gezicht gaf hij me een van de shotjes en hield het andere omhoog om te proosten. ‘Op bijzonder zijn,’ zei hij.

Normaal gesproken was ik geen shotjesdrinker, maar wat kon het mij schelen? Ik stootte mijn glaasje tegen het zijne en sloeg de gin achterover. Misschien zou ik de zenuwen die deze man bij me opwekte met alcohol tot bedaren kunnen brengen.

Ik zette het lege glaasje naast het zijne op de bar. ‘Ik begrijp dat jullie dit vaker doen; je vriend zei net dat hij het bedrag maandag terug wil winnen.’

‘Jacks familie en mijn familie zijn sinds onze kindertijd met elkaar bevriend. Toen Jack en ik naar dezelfde universiteit gingen, begonnen we weddenschappen af te sluiten. Ik ben een Notre Dame-fan, hij is voor usc. Omdat we in die tijd geen rooie cent hadden, speelden we altijd om een stroomstoot van een taser.’

‘Een stroomstoot van een taser?’

‘Zijn vader zat bij de politie. Hij had hem een taser gegeven voor onder de stoel van zijn auto, voor het geval dat. Maar hij had vast niet verwacht dat zijn zoon zelf die vijftigduizend volt te verduren zou krijgen als zijn team in de laatste minuut door een aanval van de tegenpartij verloor.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Tamelijk bizar.’

‘Absoluut geen wijs besluit. Ik won gelukkig vaker dan hij. Een licht hersenletsel zou een paar keuzen die hij tijdens zijn studie gemaakt heeft verklaren.’

Ik lachte. ‘Vandaag was dus gewoon een vervolg op die gewoonte?’

‘Klopt.’ Hij glimlachte en stak zijn hand uit. ‘Ik ben Hudson, trouwens.’

‘Aangenaam. Ik ben St...’ Net op tijd corrigeerde ik mezelf. ‘Ik ben Evelyn.’

‘Je bent dus een ginkenner, Evelyn? Is dat de reden waarom ik het verschil tussen de twee merken niet rook?’

Ik glimlachte. ‘Ik beschouw mezelf niet als een ginkenner. Eigenlijk drink ik meestal wijn. Maar heb ik al verteld wat mijn beroep is? Ik ben geurchemicus – parfumeur.’

‘Maak je parfum?’

Ik knikte. ‘Onder andere. Ik heb zes jaar lang geuren ontworpen voor een cosmeticabedrijf. Dat kon een nieuw parfum zijn, een geur voor een doekje om make-up te verwijderen of voor welk ander cosmetisch product dan ook.’

‘Ik heb nog nooit een parfumeur ontmoet.’

Ik glimlachte. ‘Is het net zo opwindend als je verwacht had?’

Hij grinnikte. ‘Wat voor een opleiding heb je daarvoor nodig?’

‘Ik heb scheikunde gestudeerd. Maar welke studie je ook doet, je kunt geen parfumeur zijn als je geen hyperosmia hebt.’

‘En dat is?’

‘Een overmatige waarneming van geuren, een scherpe reukzin.’

‘Je ruikt poep dus ook goed?’

Ik lachte. ‘Precies.’

Veel mensen denken dat ze goed kunnen ruiken, maar weten niet hoe verfijnd de reukzin van iemand met hyperosmia is. Bewijs leveren werkt altijd het beste. Bovendien wilde ik weten wat hij voor parfum gebruikte. Ik boog me dus naar hem toe en snoof de geur van Hudson op.

Uitademend zei ik: ‘Dove-zeep.’

Hij leek nog niet geheel overtuigd te zijn. ‘Ja, maar dat is gewoon een merk.’

Ik glimlachte. ‘Je liet me niet uitpraten. Dove Cool Moisture. Daar zit komkommer en groene thee in, wat trouwens meestal ook in gin zit. En je gebruikt L’Oréal Paris Elvive-shampoo, net als ik. Ik ruik *Gardenia taitensis*, rozenbottelextract en een vleugje kokosolie. En je gebruikt Irish Spring-deodorant. Bij nader inzien denk ik dat je geen parfum ophebt.’

Hudson trok zijn wenkbrauwen op. ‘Indrukwekkend! Het bruidspaar, de bruidsmisjes en de bruidsjonkers hebben vannacht in een hotel geslapen, en ik ben vergeten mijn parfum mee te nemen.’

‘Welke parfum gebruik je meestal?’

‘Eh... dat zeg ik niet. Wat moeten we op onze tweede date doen als we het geurspelletje niet kunnen spelen?’

‘Onze tweede date? Ik wist niet eens dat er een eerste zou komen.’

Hudson stak glimlachend zijn hand uit. ‘De avond is nog jong, Evelyn. Wil je met me dansen?’

De knoop in mijn maag waarschuwde me dat het geen goed idee was. Fisher en ik hadden afgesproken om bij elkaar te blijven en zo min mogelijk contact met de andere gasten te hebben om de kans om betrappt te worden te minimaliseren. Maar toen ik om me heen keek, was mijn vriend nergens te

bekennen. En deze man was absoluut onweerstaanbaar. Voor mijn brein de voor- en nadelen tegen elkaar had afgewogen, lag mijn hand al in de zijne. Hij nam me mee naar de dansvloer, sloeg een arm om mijn middel en leidde met de andere. Hij kon goed dansen, wat ik al had verwacht.

‘Zo, Evelyn met het buitengewone reukvermogen, ik heb je nog nooit eerder ontmoet. Ben je een gast of ben je met iemand mee?’ Hij keek om zich heen. ‘Is er nu iemand die achter mijn rug boos naar me kijkt? Moet ik Jacks taser uit de auto halen om een jaloerse vriend af te weren?’

Ik lachte. ‘Ik ben met iemand mee, maar hij is gewoon een vriend.’

‘Arme jongen...’

Ik glimlachte. Dat geflirt van Hudson was over the top, maar ik slurpte het op. ‘Fisher is geïnteresseerder in de man die champagne uitdeelde dan in mij.’

Hudson trok me iets dichtter naar zich toe. ‘Ik vind je vriend een stuk sympathieker dan een halve minuut geleden.’

Ik kreeg kippenvel op mijn armen toen hij zijn hoofd boog en heel even zijn neus over mijn hals liet gaan.

‘Je ruikt ongelooflijk lekker. Heb je een eigengemaakt parfum op?’

‘Ja. Maar het kan niet besteld worden. Ik vind het fijn om een eigen karakteristieke geur te hebben waaraan iemand me kan onthouden.’

‘Ik denk niet dat jij parfum nodig hebt om onthouden te worden.’

Hij leidde me met zo’n elegantie over de dansvloer dat ik me afvroeg of hij op professioneel niveau dansles had gehad. De meeste mannen van zijn leeftijd dachten dat langzaam dansen bestond uit een beetje heen en weer bewegen terwijl ze hun erectie tegen je aan konden drukken.

‘Je danst goed,’ zei ik.

In reactie op mijn opmerking draaide Hudson ons in de

rondte. ‘Mijn moeder was professioneel ballroomdanseres. Niet leren dansen was geen optie, het was een vereiste, wilde ik te eten krijgen.’

Ik lachte. ‘Cool zeg. Heb je ooit overwogen om in haar voetsporen te treden?’

‘Geen moment. Ik zag als kind hoe ze te kampen had met slijmbeursontstekingen in haar heupen, stressfracturen, gescheurde gewrichtsbanden – het beroep is absoluut niet zo glamoureuus als ze je in die danswedstrijden op tv voorspiegelen. Je moet echt wel veel van je werk houden.’

‘Volgens mij geldt dat voor alle beroepen.’

‘Goed punt.’

Het nummer was afgelopen en de ceremoniemeester vroeg iedereen aan tafel te gaan.

‘Waar zit jij?’ vroeg Hudson.

Ik wees naar de plek in de zaal waar Fisher en ik hadden gezeten. ‘Daar ergens. Tafel zestien.’

Hij knikte. ‘Ik breng je erheen.’

We naderden de tafel op hetzelfde moment als Fisher, die van de andere kant kwam. Hij keek van Hudson naar mij en op zijn gezicht stond de vraag die hij niet uitsprak.

‘Eh, die is mijn vriend Fisher. Fisher, dit is Hudson.’

Hudson stak zijn hand uit. ‘Aangenaam.’

Nadat hij een zwijgende Fisher, die vergeten leek te zijn hoe hij moest praten, de hand had geschud, wendde hij zich tot mij en pakte mijn hand. ‘Ik moet weer naar mijn tafel met de andere bruidsmisjes en de bruidsjonkers.’

‘Oké.’

‘Mag ik straks nog een keer met je dansen?’

Ik glimlachte. ‘Graag.’

Hudson draaide zich om om weg te lopen, maar kwam achteruitlopend weer terug en zei: ‘Voor het geval je ervandoor gaat... Wat is je achternaam, Evelyn?’

Omdat hij me bij mijn nepnaam noemde, bedacht ik geluk-

kig op tijd dat ik hem niet mijn echte naam kon geven, zoals ik de eerste keer bijna had gedaan. ‘Whitley.’

‘Whitley?’

Mijn god. Kende hij Evelyn?

Zijn blik ging over mijn gezicht. ‘Mooie naam. Tot straks.’

‘Eh... oké.’

Zodra Hudson buiten gehoorsafstand was, boog Fisher zich naar me toe. ‘Ik heet Maximilian, schat.’

‘Mijn god, Fisher! We moeten er als de bliksem vandoor.’

‘Nee.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Zo’n vaart zal het niet lopen. We hebben de naam Maximilian gewoon verzonnen. Ik ben jouw gast. Niemand weet hoe de persoon heet die Evelyn heeft meegenomen. Ik wil de rol van vastgoedmagnaat graag nog even spelen.’

‘Dat bedoel ik niet.’

‘Wat dan?’

‘We moeten gaan omdat hij doorheeft dat ik...’